

komme ind i Overbestyrelsen for Flakkebjerg, godt kunde blive i min Stilling som Forstander," (*Sabroe*: Det er ganske usandt) — ja, jeg vil jo overlade de ærede Medlemmer, hvem de helst ville tro, det ærede Medlem eller Mortensen. Jeg udgiver det kun for det, som jeg har: Mortensens egen Underskrift, og det var dog muligt, at man kunde finde en eller anden Form, hvorunder man kunde faa givet baade det ærede Medlem og Mortensen Lejlighed til for Retten at udtale sig om, hvorledes Forholdet er —, „tilføjende“ — det er altsaa det ærede Medlem, der tilføjer —: „hvor faa vi en bedre Mand fra“, eller Ord af ganske lignende Betydning. Jeg havde i Samtalens Løb fortalt ham, at den daværende Overbestyrelse vist vilde afgaa. Han udtalte ogsaa, at han vilde tale med en anden navngiven Folketingsmand om Sagen og spurgte mig, hvad jeg vilde sige, hvis de to kom ned sammen og saa paa Anstalten. København, den 10. Januar 1908. J. Chr. Mortensen.“ (*Sabroe*: Det er vitterlig Usandhed). Ja, det kan det ærede Medlem jo sige. Jeg vil jo faa Lejlighed til ved min nærmere Gennemgang af Sagen at se paa, i hvor høj Grad man kan stole paa det ærede Medlems Udtalelser, ogsaa hans Udtalelser her i Folketingssalen.

Det ærede Medlem føjer til, at det var jo ogsaa nødvendigt at rejse Sagen, eftersom alle de, som have afgivet Forklaring i Struer, fandt, at Fru Bransholm var for haard, at hun fremlede Hykleri osv., og at ligeledes Folkene i Handbjerg ansaa hende for at være haard. Ja, det kunde naturligvis være et yderligere Moment for det ærede Medlem til at tage fat paa sine Undersøgelser, men om det var nogen Nødvendighed for ham derfor at rejse Sagen paa den Maade, som han gjorde, er dog et andet Spørgsmaal. Jeg tvivler ikke paa, at hvis en Mand vilde gaa rundt i Aarhus, vilde han finde adskillige, maaske mange, som vilde omtale det ærede Medlem ilde, men han vilde ogsaa finde adskillige, maaske mange flere, som vilde omtale det ærede Medlem udmærket godt og rose ham. Men hvis saa denne Mand vilde bygge et offentligt Angreb paa det ærede Medlem — jeg forudsætter nu, at det ærede Medlem var Privatmand — alene paa Grundlag af Udtalelser fra dem, som udtalte sig ilde om det ærede Medlem, saa mener jeg, at det ærede Medlem vilde anse sig for at blive meget daarligt behandlet. Og der er ingen Tvivl om, at hvis det ærede Medlem var gaaet rundt til

alle Folk i Struer og Handbjerg, vilde han ogsaa have truffet mange, som saa langt fra at tale ilde om Fru Bransholm tværtimod vilde have rost hende. (*Sabroe*: Kommissionen har ikke truffet nogen). Kommissionen har jo kun taget disse Folk frem, fordi det ærede Medlem har nævnt dem til Kommissionen som Folk, der kunde give Oplysninger. (*Sabroe*: Jeg har ikke nævnt en eneste af dem). Det ærede Medlem har ikke nævnt en eneste af dem? Maa jeg blot skrive det op, for det skal jeg huske. Imidlertid, det ærede Medlem rejste altsaa Sagen, rejste den, som han gjorde det, ved voldsomme Angreb i et Blad i Aarhus mod Fru Bransholm, ved Angreb paa hende paa Møder ovre i Jylland og endelig, efter at alt dette var gjort, ved en Begæring til Justitsministeriet om en Undersøgelse. Jeg har hørt det ærede Medlem besvære sig — jeg mindes ikke, om det var i denne Forhandling, eller om det var ved Finanslovens 1ste Behandling — over, at det ikke blev en Kommission lige straks, men at det kun blev en Politiumdersøgelse af Assessor Schrøder. Jeg skal derom sige, at ogsaa paa dette Punkt var det ærede Medlems Tanke den 12. August 1907 ganske den samme som min Tanke, thi i den Skrivelse, som den Gang — mig uafvidende — var under Vejs til mig fra det ærede Medlem, forlangte det ærede Medlem ikke nedsat nogen Kommission — Skrivelsen findes Pag. 2—3 i den trykte Bog —, men det ærede Medlem anmoder der om, at der maa blive anstillet en justitsministeriel Undersøgelse, altsaa netop det, der skete. Kort Tid efter, da det viste sig, at Undersøgelsen bredte sig, fik Assessor Schrøder Stilling som Kommissionsdommer.

Det er nu altsaa paa Grundlag af disse Forhør, at det ærede Medlems Anklager og det ærede Medlems Klager over Tilstanden paa „Hebron“ maa bedømmes. Det ærede Medlem indrømmede i Forgaars — og det tror jeg, han er nødt til at indrømme —, at Overretsassessor Schrøder har samvittighedsfuldt søgt at skaffe Rede og Klarhed i Sagen. Overretsassessor Schrøder har jo haft den Slags Undersøgelser før. Det var ham, der som Kommissionsdommer undersøgte Pryglesagen fra Storeheidinge, det var ham, der som Kommissionsdommer undersøgte Pryglesagen fra Ringsted. Det var ligeledes ham, der undersøgte Sagen fra Flakkebjerg, og jeg tror, at alle, der have haft Lejlighed til at gøre sig bekendt med Udfaldet af disse Sager, med de Forhør, der have været afholdte,